

Sprawa C-339/21

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem

Data wpływu:

31 maja 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Consiglio di Stato (Włochy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

11 maja 2021 r.

Strona skarżąca:

Colt Technology Services SpA

Wind Tre SpA

Telecom Italia SpA

Vodafone Italia SpA

Druga strona postępowania:

Ministero della Giustizia

Ministero dello Sviluppo Economico

Ministero dell'Economia e delle Finanze

Procura Generale della Repubblica (presso Corte d'appello di Reggio Calabria)

Procura della Repubblica di Cagliari

Procura della Repubblica (presso il Tribunale di Roma)

Procura della Repubblica (presso il Tribunale di Locri)

Przedmiot postępowania głównego

Odwołanie od wyroków Tribunale amministrativo regionale del Lazio (regionalnego sądu administracyjnego dla Lacjum, Włochy), którymi oddalono skargi wniesione przez stronę skarżącą na decreto interministeriale del 28 dicembre 2017 (dekret międzyresortowy z dnia 28 grudnia 2017 r.), mocą którego na podstawie art. 96 decreto legislativo n. 259 del 2003 („Codice delle comunicazioni elettroniche”, dekretu ustawodawczego nr 259 z 2003 r., „kodeks łączności elektronicznej”), zostały ustalone warunki i kryteria należnego operatorom telekomunikacyjnym zwrotu kosztów z tytułu przeprowadzania operacji przejęcia przekazów komunikacyjnych.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Przedmiotem odesłania są przepisy krajowe stanowiące, że stawka przyznana operatorom telekomunikacyjnym za wykonywanie na żądanie organów wymiaru sprawiedliwości obowiązkowych czynności przejęcia może być określona przez właściwe ministerstwa w sposób, który nie odpowiada zasadzie pełnego zwrotu kosztów. Przepisy te mogą być sprzeczne z zasadami prawa Unii Europejskiej, tj. zasadą niedyskryminacji, zasadą ochrony konkurencji, swobodą przedsiębiorczości, wolnością prowadzenia działalności gospodarczej i zasadą proporcjonalności czynności administracyjnych. Sąd odsyłający występuje z pytaniem prejudycjalnym w rozumieniu art. 267 ust. 3 TFUE.

Pytanie prejudycjalne

„Czy art. 18, 26, 49, 54 i 55 TFUE, art. 3 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r., a także art. 16 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej sprzeciwiają się przepisom krajowym, które delegując organom administracyjnym zadanie ustalenia wynagrodzenia należnego operatorom telekomunikacyjnym za obowiązkowe wykonywanie czynności przejęcia przekazów komunikacyjnych zleconych przez organy wymiaru sprawiedliwości nie, wymagają przestrzegania zasady pełnego zwrotu faktycznie poniesionych i należycie udokumentowanych przez operatorów kosztów wynikających z tych czynności, a ponadto zobowiązują organy administracyjne do oszczędności wydatków w porównaniu do poprzednio obowiązujących kryteriów obliczania wynagrodzenia”?

Istotne przepisy prawa Unii

- Artykuły 18, 26, 49, 54 i 55 TFUE.
- Artykuły 3 i 13, a także Załącznik I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającej Europejski kodeks łączności elektronicznej.

- Artykuły 16 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Istotne przepisy prawa krajowego

- Decreto interministeriale del 28 dicembre 2017, emesso dal Ministro della giustizia e dal Ministro dello sviluppo economico di concerto con il Ministro dell'economia e delle finanze – Disposizione di riordino delle spese per le prestazioni obbligatorie di cui all'art. 96 del d.lgs. n. 259 del 2003. (dekret międzyresortowy z dnia 28 grudnia 2017 r., wydany przez ministra sprawiedliwości i ministra rozwoju gospodarczego w porozumieniu ministrem gospodarki i finansów przepisy w przedmiocie reorganizacji wydatków na usługi obowiązkowe, o których mowa w art. 96 dekretu ustawodawczego nr 259 z 2003 r.).

- Articolo 28 del decreto legislativo n. 259 del 2003 („Codice delle comunicazioni elettroniche”) (art. 28 dekretu ustawodawczego nr 259 z 2003 r. „kodeks łączności elektronicznej”; zwany dalej: „kodeksem”)

„Artykuł 28 - Warunki związane z ogólnym zezwoleniem i prawami użytkownika częstotliwości radiowych i numerów.

1. Ogólne zezwolenie na udostępnianie sieci lub świadczenie usług w zakresie łączności elektronicznej oraz prawa użytkownika częstotliwości radiowych i numerów może być uzależnione jedynie od spełnienia warunków określonych odpowiednio w częściach A, B oraz C załącznika nr I. Takie warunki winny być niedyskryminujące, proporcjonalne i przejrzyste a w przypadku praw użytkownika częstotliwości radiowych, zgodne z art. 14 kodeksu. Ogólne zezwolenie podlega zawsze warunkowi nr 11 części A załącznika nr 1.”

Załącznik nr 1 zawiera „wyczerpujący wykaz warunków, które mogą być związane z ogólnym zezwoleniem (część A), prawami użytkownika częstotliwości radiowych (część B) oraz prawami użytkownika numeracji (Część C), zgodnie z brzmieniem art. 28 ust. 1 i art. 33 ust. 1 kodeksu”; część A załącznika określa „warunki ogólnych zezwoleń”, w tym warunek 11, czyli „zapewnienie świadczenia usług na rzecz wymiaru sprawiedliwości, o których mowa w art. 96 kodeksu, od rozpoczęcia działalności”.

- Artykuł 96 dekretu ustawodawczego

„Artykuł 96 – Usługi obowiązkowe

1. Usługi na rzecz wymiaru sprawiedliwości świadczone w odpowiedzi na wnioski o przejęcie i o udzielenie informacji, złożone przez właściwe organy wymiaru sprawiedliwości są dla operatorów obowiązkowe; terminy i metody są uzgadniane

z wyżej wskazanymi organami do czasu przyjęcia dekretu, o którym mowa w ust. 2.

2. Roczna opłata ryczałtowa za obowiązkowe świadczenie usług, o których mowa w ust. 1, zostanie ustanowiona mocą dekretu ministra sprawiedliwości i ministra rozwoju gospodarczego wydanego w porozumieniu z ministrem gospodarki i finansów do dnia 31 grudnia 2017 r., który wprowadza zmiany w pozycjach wykazu, o którym mowa w decreto del Ministro delle comunicazioni 26 aprile 2001, Gazzetta Ufficiale n. 104 del 7 maggio 2001 (dekrecie ministra łączności z dnia 26 kwietnia 2001 r.; Gazzetta Ufficiale nr 104 z dnia 7 maja 2001 r.)
Dekret:

a) reguluje rodzaje usług obowiązkowych i określa ich stawki, biorąc pod uwagę ewolucję kosztów i usług, w celu osiągnięcia oszczędności kosztów na poziomie co najmniej 50% w stosunku do obowiązujących stawek. Stawka obejmuje koszty wszystkich usług jednocześnie aktywowanych lub używanych z każdego adresu w sieci;

b) określa podmioty zobowiązane do wykonywania obowiązkowych usług przejęcia, w tym wśród dostawców usług, jeżeli ich infrastruktura umożliwia dostęp do sieci lub rozpowszechnianie treści informacyjnych lub komunikacyjnych oraz podmioty, które na dowolnej podstawie świadczą usługi lub udostępniają aplikacje łączności elektronicznej, nawet jeśli można z nich korzystać poprzez nie będące ich własnością sieci dostępu lub transportowe;

c) określa obowiązki podmiotów zobowiązanych do świadczenia obowiązkowych usług oraz sposoby ich wykonywania, w tym przestrzeganie jednolitych procedur informatycznych w zakresie przekazywania komunikatów o charakterze administracyjnym i zarządzania nimi, również w odniesieniu do etapów poprzedzających płatności za te usługi.

3. W przypadku niewypełnienia obowiązków ustanowionych dekretem, o którym mowa w ust. 2, stosuje się art. 32 ust. 2, 3, 4, 5 i 6.

4. Do czasu wydania dekretu, o którym mowa w ust. 2, udostępnianie informacji dotyczących połączeń telefonicznych odbywa się nieodpłatnie. W odniesieniu do świadczeń na rzecz wymiaru sprawiedliwości innych niż te, o których mowa w zdaniu pierwszym nadal stosuje się wykaz przyjęty w decreto del Ministro delle comunicazioni del 26 aprile 2001, (Gazzetta Ufficiale della Repubblica italiana n. 104 del 7 maggio 2001) (dekrecie ministra łączności z dnia 26 kwietnia 2001 r., Gazzetta Ufficiale della Repubblica italiana nr 104 z dnia 7 maja 2001 r.

5. W celu świadczenia usług, o których mowa w ust. 2, operatorzy są zobowiązani do negocjowania między sobą warunków wzajemnych połączeń, aby zagwarantować dostępność świadczeń i interoperacyjność samych usług. Ministerstwo może interweniować w razie potrzeby z własnej inicjatywy lub w przypadku braku porozumienia między operatorami, na wniosek jednego z nich”.

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania

- 1 Operatorzy telekomunikacyjni Colt Technology Services S.p.A., Wind Tre S.p.A., Telecom Italia S.p.A. i Vodafone Italia S.p.A. zaskarżyli odrębnymi skargami do Tribunale amministrativo regionale del Lazio (regionalnego sądu administracyjnego dla Lacjum, Włochy, zwanego dalej „sądem administracyjnym”), dekret międzyresortowy z dnia 28 grudnia 2017 r., wydany przez ministra sprawiedliwości i ministra rozwoju gospodarczego w porozumieniu z ministrem gospodarki i finansów, mocą którego zgodnie z art. 96 kodeksu zostały ustalone warunki i kryteria należnego operatorom telekomunikacyjnym zwrotu kosztów z tytułu przeprowadzania czynności przejęcia przekazów komunikacyjnych.
- 2 Wspomniani operatorzy telefoniczni zakwestionowali fakt, że w porównaniu z poprzednimi przepisami ustanowionymi dekretem ministerialnym z dnia 26 kwietnia 2001 r., kwota zwrotu kosztów uległa znacznemu obniżeniu (nawet o 90%), do tego stopnia, że nie pozwala ona nawet na pokrycie kosztów prowadzenia czynności przejęcia. Vodafone zwrócił się również o skierowanie odesłania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- 3 Sąd administracyjny oddalił wszystkie zarzuty podniesione przez skarżące spółki uznając, że ustanowiony mocą dekretu poziom stawek zbyt niski by uzyskać zwrot kosztów ponoszonych przez operatorów przy wykonywaniu czynności przejęcia nie został wykazany. Z tego powodu sąd ten uznał, iż nie zachodziły przesłanki skierowania pytania do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- 4 Wymienieni operatorzy telekomunikacyjni wnieśli apelację do Consiglio di Stato (rady państwa), podnosząc te same zarzuty i zgłaszając te same żądania, które zostały sformułowane w pierwszej instancji.
- 5 W dniu 23 marca 2020 r. Consiglio di Stato wykonując obowiązek określony w art. 267 ust. 3 TFUE, wydała postanowienie o skierowaniu do Trybunału Sprawiedliwości pytania prejudycjalnego, przedstawiając zarys możliwej kolizji pomiędzy prawem Unii Europejskiej a włoskim ustawodawstwem, na który powołuje się Vodafone Italia SpA.
- 6 Postanowieniem z dnia 26 listopada 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości uznał wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym za „oczywiście niedopuszczalny”, wyraźnie nie pozbawiając [jednak] Consiglio di Stato uprawnienia do „złożenia nowego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zawierającego informacje, które umożliwią Trybunałowi udzielenie użytecznej odpowiedzi na zadane pytanie”.
- 7 Po wznowieniu postępowania spółki skarżące złożyły kolejny wniosek o odesłanie prejudycjalne do Trybunału Sprawiedliwości.
- 8 Consiglio di Stato ponownie podniosła kwestię prejudycjalności w rozumieniu art. 267 ust. 3 TFUE.

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

9 Strony skarżące uważają że art. 96 dekretu ustawodawczego nr 259 z 2003 r., w części, w której określa, że stawka nałożona na operatorów telekomunikacyjnych za wykonywanie obowiązkowych czynności przejęcia może być obliczona przez właściwe ministerstwa w sposób nieopierający się na zasadzie pełnego zwrotu kosztów, jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej, albowiem:

- czyni obowiązkowym dla operatorów telekomunikacyjnych przeprowadzanie zleconych przez organy wymiaru sprawiedliwości czynności przejęcia, których ewentualne zaniechanie podlega surowym sankcjom administracyjnym, mogącym prowadzić nawet do cofnięcia samego zezwolenia;

- wymaga, aby administracyjne ustalanie stawek, które mają być płacone operatorom za wykonywanie czynności przejęcia, umożliwiała „osiągnięcie oszczędności wydatków na poziomie co najmniej 50% w porównaniu ze stawkami” pobieranymi, w ten sposób nie tylko nie pozwalając operatorom na osiągnięcie jakichkolwiek zysków, ale nawet uniemożliwiając im pokrycie związanych z tym kosztów, biorąc pod uwagę, że wykonanie przedmiotowych usług wymaga szczególnych inwestycji i wykorzystania w innym razie niepotrzebnego personelu.

10 Stanowi to:

a) dyskryminację ze względu na rozmiar, ponieważ mniejsze firmy są proporcjonalnie mniej karane niż duzi operatorzy, tacy jak spółki skarżące;

b) dyskryminację ze względu na narodowość, ponieważ firmy niemające siedziby we Włoszech są faworyzowane w stosunku do operatorów mających siedzibę we Włoszech, takich jak spółki skarżące;

c) zakłócenie konkurencji z reperkusjami na skalę kontynentalną, biorąc pod uwagę, że tworzenie zagranicznych spółek na włoskim rynku i, bardziej ogólnie, związane z tym wejście nowych operatorów byłoby strukturalnie mniej korzystne ze względu na antyeconomiczny charakter czynności przejęcia określonych w przedmiotowych włoskich przepisach prawnych;

d) zasadnicze pozbawienie prywatnych operatorów gospodarczych zdolności w dziedzinie przedsiębiorczości, całkowicie nieproporcjonalne względem celu w interesie publicznym, który ma być osiągnięty.

11 Zdaniem strony skarżącej, swoista nieekonomiczność wykonywania czynności przejęcia, wynikająca z zakwestionowanego włoskiego ustawodawstwa, zasadniczo:

a) obciąża w sposób bardziej niż proporcjonalny większych operatorów, którzy właśnie ze względu na szerszą bazę związanych z nimi umową użytkowników,

prawdopodobnie będą częściej adresatami wystosowanych przez organy wymiaru sprawiedliwości wniosków o przejęcie, przy czym skutek nieopłacalności tych czynności jest wykładniczy.

b) obciąża w sposób bardziej niż proporcjonalny operatorów mających siedzibę we Włoszech, ponieważ, w konsekwencji obniżenia opłat *roamingowych*, zagraniczni operatorzy mogą oferować korzystniejsze usługi włoskim klientom będącym nabywcami zagranicznych kart SIM; w szczególności operatorzy ci mogą:

b1) albo ograniczyć ogólny antyekonomiczny wpływ czynności przejęcia dzięki marży biznesowej osiąganey z klientami z kraju siedziby;

b2) albo nawet całkowicie go wykluczyć w przypadkach, gdy w kraju siedziby możliwe jest zakupienie kart SIM bez uprzedniej konieczności ustalenia tożsamości, tak że dla włoskiego organu sądowego, nie mającego możliwości powiązania karty SIM z konkretnym nazwiskiem, zorganizowanie podsłuchu stałoby się w praktyce niemożliwe;

c) wprowadza strukturalną i nadmierną trudność w dostępie do włoskiego rynku dla zagranicznych operatorów zainteresowanych podjęciem tam działalności oraz, bardziej ogólnie, dla podmiotów, które zamierzają wejść na ten rynek od zera, a, jednocześnie, „z góry” określa prawdopodobny wzrost stawek stosowanych względem odbiorców końcowych (ponieważ operatorzy muszą pokryć koszty poniesione ze stratą na świadczenie usług przejęcia);

d) nakłada koszty świadczenia usługi w interesie publicznym prawie w całości na prywatne podmioty działające w celach zarobkowych na konkurencyjnym rynku, z naruszeniem prawa do swobodnej działalności gospodarczej, prawa podstawowego Unii.

12 Przeciwnie, zdaniem spółek skarżących, jedyną zgodną z prawem Unii metodą taryfową byłaby ta, która zapewniałaby pełne pokrycie kosztów faktycznie poniesionych przez operatorów telekomunikacyjnych w związku z czynnościami przejęcia wykonywanymi na zlecenie organu wymiaru sprawiedliwości.

13 Będąc drugą stroną postępowania organy administracyjne odmiennie twierdzą, że zarzuty spółek skarżących są bezzasadne, albowiem nie podlegają zwrotowi:

- koszty związane z użytkowaniem sprzętu technicznego i przyjęciem metod operacyjnych, które nie są już uzasadnione technologicznie;

- koszty wynikające z użytkowania sprzętu, który i tak jest już w każdym razie niezbędny do wykonywania normalnej usługi komercyjnej świadczonej użytkownikom (na przykład infrastruktury dystrybucyjnej);

- koszty wykazania tych kosztów w sprawozdaniu finansowym, ponieważ chodzi o własne koszty zarządzania spółką, a nie pozycje kosztowe ściśle związane z usługą.

- 14 Jeśli chodzi o koszty personelu to podlegają zwrotowi tylko te, które można określić w sposób ryczałtowy, w świetle liczby dni przejęcia przeprowadzonych w roku oraz średniego czasu trwania poszczególnych czynności przejęcia.
- 15 W istocie narzucony przez prawo cel zaoszczędzenia 50% w stosunku do poprzedniej sytuacji jest przede wszystkim konsekwencją ewolucji technologicznej. Ponadto, na kosztach obliczonych indukcyjnie przez specjalną grupę roboczą powołaną w Ministero della Giustizia „biorąc pod uwagę aktualną ewolucję” technologiczną, zostały zastosowane „redukcje” w celu osiągnięcia minimalnej wysokości oszczędności w wydatkach narzuconej przez ustawodawcę krajowego („50% w stosunku do stawek pobieranych” wcześniej).

Zwięzłe uzasadnienie odesłania prejudycjalnego

- 16 Sąd odsyłający zauważa, że zgodnie z prawem wtórnym Unii (art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2018/1972/UE z dnia 11 grudnia 2018 r. z załącznikiem I do tej dyrektywy) ogólne zezwolenie na świadczenie usług łączności może na mocy prawa krajowego podlegać warunkowi wykonywania czynności przejęcia nakazanych przez organ wymiaru sprawiedliwości.
- 17 W tym zakresie obowiązuje jedyne ograniczenie ogólnie przewidziane przez wyżej wymieniony art. 13 dla wszystkich warunków, a mianowicie ich „niedyskryminujący, proporcjonalny i przejrzysty” charakter.
- 18 Obowiązujące w tym przedmiocie prawo wtórne Unii Europejskiej nie nakazuje zatem wprost, aby prawo krajowe ustalało pełny zwroty kosztów poniesionych przez operatora telekomunikacyjnego w związku z wykonywaniem czynności przejęcia za zlecenie organów wymiaru sprawiedliwości.
- 19 Spółki skarżące uważając, że obowiązek prawa Unii Europejskiej dotyczący pełnego pokrycia kosztów – to znaczy wszystkich tych konkretnie ponoszonych przez operatorów telekomunikacyjnych w związku z wykonywaniem czynności przejęcia – musi w sposób dorozumiany, ale jednoznacznie wynikać:
 - z rozważenia „ogólnych celów”, do których dąży dyrektywa 2018/1972/UE, przede wszystkim „wspierania konkurencji”, „rozwój rynku wewnętrznego”, „promowanie ujednoczonych warunków dla inwestycji”, „wykluczenie dyskryminacji” (zob. odnośny art. 3).
 - z systematycznej wykładni pierwotnego prawodawstwa Unii, a dokładniej z jednolitego i wzajemnego rozważenia ogólnych zasad niedyskryminacji, ochrony konkurencji, swobody przedsiębiorczości, swobody prowadzenia działalności gospodarczej i proporcjonalności czynności administracyjnych, zapisanych w Traktatach.

- 20 Sąd odsyłający uważa, że ani obowiązujące w tym przedmiocie prawo wtórne Unii Europejskiej, ani ogólne zasady Traktatów, na które powołuje się strona skarżąca, nie wymagają pełnego pokrycia kosztów, faktycznie poniesionych (i należycie udokumentowanych) przez operatorów w celu wykonywania czynności przejęcia, a zatem nie sprzeciwiają się przepisom krajowym, które nie przewidują takiego pełnego zwrotu kosztów i które ponadto wiążą administracyjną kontrolę stawek, które mając być wypłacone operatorom z osiągnięciem „oszczędności wydatków”.
- 21 W istocie:
- a) po pierwsze, dyrektywa 2018/1972/UE nie wymaga wyraźnie od państw członkowskich uznania pełnego zwrotu kosztów operatorom, dlatego można uznać, że w sposób dorozumiany zamierzano pozostawić państwom członkowskim swobodę w tym zakresie;
- b) ponadto, dyrektywa ta zezwala, aby państwa członkowskie narzuciły na operatorów telekomunikacyjnych obowiązek wykonywania czynności przejęcia prawnie nakazanych przez organy wymiaru sprawiedliwości: czynność ta, albowiem jest prawnie narzucona dla celów podstawowych, nadrzędnych i istotnych z punktu widzenia interesu publicznego, nie może podlegać uwarunkowaniom finansowym, chyba że w ograniczonym zakresie, zwłaszcza jeśli takie warunki są przewidziane na korzyść osób prywatnych działających po uzyskaniu zezwolenia administracyjnego, na rynkach regulowanych;
- c) bardziej ogólnie, prawdą jest, że zgodnie z prawem wtórnym Unii Europejskiej, warunki, jakie mogą być nałożone na ogólne zezwolenie na świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym obowiązkowe wykonywanie czynności przejęcia, muszą być „*niedyskryminujące, proporcjonalne i przejrzyste*”, ale równie prawdą jest, że ogólnie przewidziane w dekrete ustawodawczym nr 259 z 2003 r. za wykonywanie czynności przejęcia stawki:
- c1) są absolutnie jednakowe dla wszystkich operatorów, dużych i małych, krajowych i zagranicznych, oferujących usługi we Włoszech, wobec czego nie można stwierdzić ani techniczno-prawnego ograniczenia dla wolnej konkurencji i wejścia na rynek, ani, tym bardziej, bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji ze względu na wielkość firmy lub narodowość (w związku z tym stawki są „*niedyskryminujące*”);
- c2) muszą być obliczane przez administrację „*biorąc pod uwagę ewolucję kosztów*”; z drugiej strony, świadczenia te, niezbędne dla realizacji ogólnych celów leżących w podstawowym interesie publicznym, mogą być świadczone wyłącznie przez operatorów telekomunikacyjnych (stawki te są zatem ogólnie „*proporcjonalne*”)
- c3) mają publiczny charakter i są dostępne dla wszystkich, ponieważ zawarte są w formalnym przepisie administracyjnym (stawki te są zatem „*przejrzyste*”);

d) z prawnego punktu widzenia zwrot nie jest koniecznie i wyłącznie proporcjonalny do faktycznie i konkretnie poniesionych kosztów, ale jest również oparty na kosztach hipotetycznie obciążających przykładowego operatora, który przyjmuje najlepsze dostępne rozwiązania technologiczne i organizacyjne w oparciu o wiedzę dostępną w danym momencie w czasie; ponadto, zgodnie z obowiązującym prawodawstwem unijnym i krajowym, operator telekomunikacyjny jest zobowiązany do zezwolenia na wykonywanie czynności przejęcia, w związku z czym ma – pod względem prawnym – z jednej strony obowiązek (w interesie publicznym) do przygotowania struktury organizacyjnej umożliwiającej wykonywanie w sposób możliwie najbardziej płynny, wydajny i skuteczny, z drugiej strony, ciężar (w interesie własnym) maksymalnego obniżenia związanych z tym kosztów;

e) wreszcie, z uwzględniającego wartości systematycznego punktu widzenia, pierwotne prawo Unii Europejskiej (zob. art. 4 ust. 2 TUE; art. 4 ust. 2 lit. j TFUE; art. 72 TFUE; art. 82 TFUE; art. 84 TFUE) uznaje, bezpośrednio lub pośrednio, strukturalną nadrzędność niektórych podstawowych interesów publicznych państw członkowskich, w tym to w zakresie ścigania przestępstw, w odniesieniu do którego odgrywa zasadniczą rolę, i często jest niezbędne nagrywanie rozmów: jednak ponieważ takie nagrywanie można uzyskać tylko przy współpracy operatorów telekomunikacyjnych, państwo członkowskie musi jedynie zapewnić przepisy jasne i jednolite dla wszystkich operatorów prowadzących działalność na rynku krajowym i które w rozsądny sposób mogą sprawić, że prowadzenie takiej działalności będzie ekonomicznie opłacalne.